ĢENERĀLADVOKĀTA JEVGENIJA TANČEVA
[*EVGENI TANCHEV*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2018. gada 13. septembrī[1]

Apvienotās lietas C-262/17, C-263/17 un C-273/17

Solvay Chimica Italia SpA
Solvay Specialty Polymers Italy SpA
Solvay Chimica Bussi SpA
Fenice – Qualità per l'ambiente SpA
Ferrari F.lli Lunelli SpA
Erg Power Srl
Erg Power Generation SpA
Eni SpA
***Enipower SpA* (C-262/17)**
Whirlpool Europe Srl
Fenice – Qualità Per L'ambiente SpA
FCA Italy SpA
FCA Group Purchasing Srl
FCA Melfi SpA
Barilla G. e R. Fratelli SpA
***Versalis SpA* (C-263/17)**
***Sol Gas Primari Srl* (C-273/17)**
pret
Autorità per l'energia elettrica, il gas e il sistema idrico,
dalībnieki, kas iestājušies lietā:
Terna SpA,
Nuova Solmine SpA,
American Husky III,
Inovyn Produzione Italia SpA,
Sasol,
Radici Chimica SpA,
La Vecchia Soc. cons. a r.l.,
Santa Margherita e Kettmeir e Cantine Torresella SpA,
Zignago Vetro SpA,
Chemisol Italia Srl,
Vinavil SpA,
Italgen SpA,
Arkema Srl,
Yara Italia SpA,
Ineos Manufacturing Italia SpA,
ENEL Distribuzione SpA,
CSEA – Cassa per i servizi energetici e ambientali,
Ministero dello Sviluppo Economico,
Terna SpA,

1 Oriģinālvaloda – angļu.

CSEA – Cassa per i servizi energetici e ambientali,
Ministero dello Sviluppo Economico,
ENEL Distribuzione SpA,
Terna SpA,
Ministero dello Sviluppo Economico

(*Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia* (Lombardijas Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Elektroenerģijas iekšējais tirgus – Direktīva 2009/72/EK – Slēgtas sadales sistēmas – Sadales sistēmas jēdziens – Dalībvalstu tiesības piešķirt slēgtu sadales sistēmu operatoriem atbrīvojumu no zināmu prasību izpildes – Trešo personu piekļuve – Dispečervadības izmaksas

1. Šajā lietā Tiesa tiek lūgta interpretēt elektroenerģijas "slēgtu sadales sistēmu" jēdzienu Direktīvas 2009/72/EK 28. panta izpratnē [2]. Šis jēdziens ES sekundārajās tiesībās ieviests pēc Tiesas sprieduma lietā *citiworks* [3].

2. Lietā *citiworks* Tiesai tika jautāts, vai Direktīvas 2003/54/EK [4] 20. panta 1. punktā, tagad Direktīvas 2009/72 32. panta 1. punkts, noteiktais dalībvalstu pienākums nodrošināt atvērtu piekļuvi pārvades un sadales sistēmām [5] tiek attiecināts uz sistēmām, kas ar elektroenerģiju apgādā *tikai* tās operatoru, Leipcigas/Halles lidostas vadības dienestu, kā arī 93 citus uzņēmumus, kas atrodas šīs lidostas teritorijā. Tiesa nolēma, ka, pirmkārt, šāda sistēma ir atzīstama par sadales sistēmu, jo Direktīvā 2003/54 nav iekļauti noteikumi par sistēmas lielumu vai elektroenerģijas patēriņu. Otrkārt, Tiesa lēma, ka Direktīvas 2003/54 20. panta 1. punkts ir attiecināms uz lietā izskatāmo sistēmu, jo trešo personu brīva pieeja sadales sistēmām ir viens no būtiskākajiem pasākumiem, kuri dalībvalstīm ir jāīsteno, lai pabeigtu iekšējā elektroenerģijas tirgus izveidi, kā arī sistēma neietilpst nevienā no Direktīvā 2003/54 paredzētajiem izņēmumiem vai atkāpēm no pienākuma nodrošināt brīvu piekļuvi [6].

3. Pēc Tiesas sprieduma *citiworks* pieauga bažas par to, ka Direktīvas 2003/54 prasības ir pārāk stingras pret tādiem operatoriem, kuri pārvalda lietā apskatītajai sadales sistēmai līdzīgas sistēmas [7].

4. Attiecīgi ar Direktīvu 2009/72 tika ieviests "slēgtu sadales sistēmu" jēdziens, attiecībā uz šo sistēmu operatoriem paredzot izņēmumus no zināmiem šajā direktīvā noteiktajiem pienākumiem. Saskaņā ar Direktīvas 2009/72 28. pantu slēgta sadales sistēma ir sistēma, kas, pirmkārt, elektroenerģiju sadala ģeogrāfiski ierobežotās rūpnieciskās, komerciālās vai koplietojuma pakalpojumu vietās un, otrkārt, apkalpo sistēmas lietotājus, kuru darbība vai ražošanas process ir integrēts, vai arī elektroenerģiju sadala galvenokārt sistēmas īpašniekam vai operatoram vai ar tiem saistītiem uzņēmumiem. Saskaņā ar šo pašu tiesību normu dalībvalstis šādām sistēmām var paredzēt atbrīvojumu no, pirmkārt, 25. panta

2 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV 2009, L 211, 55. lpp.).

3 Spriedums, 2008. gada 22. maijs, *citiworks* (C-439/06, EU:C:2008:298).

4 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2003. gada 26. jūnijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 96/92/EK atcelšanu (OV 2003, L 176, 37. lpp.).

5 Vēlos precizēt, ka "pārvade" ir "elektroenerģijas transportēšana ļoti augsta sprieguma un augsta sprieguma starpsavienotā sistēmā", savukārt "sadale" ir "elektroenerģijas transportēšana augsta sprieguma, vidēja sprieguma un zema sprieguma" sistēmās (skat. Direktīvas 2009/72 2. panta 3. un 5. punktu).

6 Spriedums, 2008. gada 22. maijs, *citiworks* (C-439/06, EU:C:2008:298, 44., 49., 55. un 64. punkts).

7 Komisijas 2010. gada 22. janvāra skaidrojošās piezīmes par Direktīvā 2009/72/EK minētajiem mazumtirdzniecības tirgiem un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/73/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/55/EK atcelšanu 5.1. punkts (OV 2009, L 211, 94. lpp.) (turpmāk tekstā – "Komisijas skaidrojošā piezīme par mazumtirdzniecības tirgiem"). Minētā piezīme ir pieejama Enerģētikas ģenerāldirektorāta tīmekļvietnē https://ec.europa.eu/energy/en/home.

5. punktā noteiktās prasības ar pārskatāmām, nediskriminējošām un uz tirgus principiem balstītām procedūrām iepirkt enerģiju enerģijas zudumu segšanai un rezerves jaudai, un, otrkārt, šīs direktīvas 32. panta 1. punktā noteiktās prasības, ka tarifi vai to metodika pirms to stāšanās spēkā ir jāapstiprina kompetentajai valsts regulatīvajai iestādei [8].

5. Konkrētajā lietā Tiesa, pamatojoties uz *Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia* (Lombardijas Reģionālā administratīvā tiesa) lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, pirmo reizi tiek lūgta interpretēt Direktīvas 2009/72 28. pantu. Tiesai lūgts precizēt šīs tiesību normas tvērumu. Tiesa tāpat tiek lūgta sniegt atbildi par to, vai slēgtu sadales sistēmu operatoriem ir jānodrošina atvērta piekļuve trešajām personām, kā arī vai viņi var tikt atbrīvoti arī no citiem pienākumiem papildus tiem, kas noteikti Direktīvas 2009/72 28. pantā. Galu galā Tiesai tiek jautāts, vai slēgtas sadales sistēmas lietotājiem saistībā ar dispečervadības izmaksām var tikt piemēroti tie paši noteikumi, kas tiek piemēroti publisko tīklu [9] lietotājiem.

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

6. Direktīvas 2009/72 28. pantā "Slēgtas sadales sistēmas" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis var paredzēt, ka valstu regulatīvās iestādes vai citas kompetentās iestādes kā slēgtu sadales sistēmu klasificē sistēmu, kas elektroenerģiju sadala ģeogrāfiski ierobežotās rūpnieciskās, komerciālās vai koplietojuma pakalpojumu vietās un, neskarot 4. punktu, nepiegādā elektroenerģiju mājsaimniecību lietotājiem, ja:

a) īpašu tehnisku vai drošības apsvērumu dēļ šādas sistēmas lietotāju darbība vai ražošanas process ir integrēts; vai

b) šāda sistēma elektroenerģiju sadala galvenokārt sistēmas īpašniekam vai operatoram vai ar tiem saistītiem uzņēmumiem.

2. Dalībvalstis var paredzēt, ka valstu regulatīvās iestādes atbrīvo slēgtas sadales sistēmas operatoru no:

a) 25. panta 5. punktā noteikt[ās] prasība[s] ar pārskatāmām, nediskriminējošām un uz tirgus principiem balstītām procedūrām iepirkt enerģiju, ko tas izmanto enerģijas zudumu segšanai un rezerves jaudai savā sistēmā;

b) 32. panta 1. punktā noteiktā[s] prasība[s], ka tarifi vai to aprēķināšanas metodika pirms to stāšanās spēkā ir jāapstiprina saskaņā ar 37. pantu.

3. Ja 2. punktā minētais atbrīvojums tiek piešķirts, piemērojamos tarifus vai to aprēķināšanas metodiku saskaņā ar 37. pantu pārskata un apstiprina pēc slēgtās sadales sistēmas lietotāja pieprasījuma.

4. Ja sistēmu nenozīmīgi lieto nodarbinātībā iesaistījušās mājsaimniecības vai līdzīgas apvienības, kurās iesaistīts sadales sistēmas īpašnieks un kuras atrodas slēgtas sadales sistēmas apkalpotā teritorijā, tas neliedz piešķirt 2. pantā paredzētos atbrīvojumus."

8 Līdzīgs noteikums tika ieviests Direktīvā 2009/73. Skat. Direktīvas 2009/73 28. pantu.

9 Skat. secinājumu 35. punktu.

7. Saskaņā ar Direktīvas 2009/72 32. pantu "Trešo personu piekļuve":

"1. Dalībvalstis nodrošina tādas sistēmas ieviešanu, kas trešām personām dod piekļuvi pārvades un sadales sistēmām, pamatojoties uz publicētiem tarifiem, ko piemēro visiem tiesīgajiem lietotājiem, kā arī objektīvi un bez sistēmas lietotāju diskriminācijas. Dalībvalstis nodrošina, ka šos tarifus vai to aprēķināšanas metodiku pirms to stāšanās spēkā apstiprina saskaņā ar 37. pantu un ka šos tarifus un metodiku, ja apstiprina vienīgi metodiku, publicē pirms to stāšanās spēkā.

2. Pārvades vai sadales sistēmas operators var atteikt piekļuvi, ja tam nav vajadzīgās jaudas. Šāds atteikums attiecīgi jāpamato, jo īpaši ņemot vērā 3. pantu un izmantojot objektīvus un tehniski un ekonomiski pamatotus kritērijus. [..]"

8. Direktīvas 2009/72 37. pants "Regulatīvās iestādes pienākumi un pilnvaras" noteic, ka:

"[..]

6. Regulatīvo iestāžu kompetencē ir noteikt vai laikus pirms tās stāšanās spēkā apstiprināt vismaz tādu metodiku, ko izmanto, lai aprēķinātu vai paredzētu noteikumus un nosacījumus attiecībā uz:

a) pieslēgumu un piekļuvi valsts tīkliem, tostarp pārvades un sadales tarifiem vai to aprēķināšanas metodikai. Šie tarifi vai metodika ļauj veikt visus vajadzīgos ieguldījumus tīklos, lai nodrošinātu tīklu dzīvotspēju;

b) balansēšanas pakalpojumu nodrošināšanu, kurus sniedz visekonomiskākajā veidā un kuri nodrošina pienācīgus stimulus tīkla lietotājiem, lai balansētu to jaudu un patēriņu. Balansēšanas pakalpojumus sniedz taisnīgi un bez diskriminācijas, un to pamatā ir objektīvi kritēriji; un

c) piekļuvi pārrobežu infrastruktūrai, tostarp jaudas sadalījuma un pārslodzes vadības procedūras.

7. Šā panta 6. punktā minēto metodiku vai noteikumus publicē.

8. Nosakot vai apstiprinot tarifus vai metodiku un balansēšanas pakalpojumus, regulatīvās iestādes nodrošina pārvades un sadales sistēmu operatoriem atbilstīgu stimulu īstermiņā un ilgtermiņā palielināt efektivitāti, sekmēt tirgus integrāciju un piegādes drošumu un atbalstīt attiecīgus pētniecības pasākumus.

[..]"

B. Itālijas tiesības

1. Likums Nr. 99/2009

9. Likuma Nr. 99/2009 [10] 30. panta 27. punktā ir noteikts, ka:

"Lai garantētu un uzlabotu tādiem tiešajiem lietotājiem sniegto elektroenerģijas pakalpojumu kvalitāti, kuri ar privāto tīklu – kuros, iespējams, notiek arī iekšēja ražošana – starpniecību ir pieslēgti valsts elektroenerģijas sistēmai [..], Ekonomikas attīstības ministrija 120 dienās pēc šā likuma stāšanās spēkā nosaka jaunus kritērijus to attiecību definēšanai, kuras pastāv starp tīkla operatoriem, koncesijā

10 *Legge 23 luglio 2009, n. 99 – Disposizioni per lo sviluppo e l'internazionalizzazione delle imprese, nonché in materia di energia* (2009. gada 23. jūlija Likums Nr. 99 par noteikumiem par uzņēmumu attīstību un internacionalizāciju arī enerģētikas jomā) (turpmāk tekstā – "Likums Nr. 99/2009").

nodotām sadales sabiedrībām, privāto tīklu īpašniekiem un šādiem tīkliem pieslēgtiem tiešajiem lietotājiem. Elektroenerģijas un gāzes apgādes regulatoram ir uzticēts īstenot minētos kritērijus, lai līdzsvarotu un saglabātu iegūtās tiesības, arī atsaucoties uz nepieciešamību racionāli izmantot esošos resursus."

10. Likuma Nr. 99/2009 33. pantā ir regulēta īpaša privāto tīklu kategorija, kurus dēvē par "iekšējiem lietotāju tīkliem" ([*Reti Interne di Utenza* (*RIU*)], turpmāk tekstā – "*RIU*"). Likuma Nr. 99/2009 33. panta 1. punktā noteikts:

"[..] iekšējs lietotāju tīkls (*RIU*) ir tāds elektroenerģijas tīkls, kura iekārtojums atbilst šādiem nosacījumiem:

a) tas ir tīkls, kas pastāv šā likuma spēkā stāšanās dienā, vai arī tas ir tīkls, kura īstenošanas darbi minētajā dienā ir jau sākti, vai arī attiecībā uz kuru minētajā dienā ir jau saņemtas visas tobrīd spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā paredzētās atļaujas;

b) tas savieno rūpnieciskā patēriņa vienības vai arī savieno rūpnieciskā patēriņa vienības un elektroenerģijas ražošanas vienības, kuras ir funkcionāli būtiskas rūpnieciskās ražošanas procesam, ja vien tās ir iekļautas zonās, kuras atrodas ne vairāk kā trīs blakusesošu pašvaldību teritorijā vai arī ne vairāk kā trīs blakusesošu provinču teritorijā, tikai tajā gadījumā, ja ražošanas vienības saņem enerģiju no atjaunojamiem avotiem;

c) tas ir tīkls, uz kuru nav attiecināms pienākums nodrošināt pieslēgumu trešajām personām, neskarot katra tajā pašā tīklā ietvertā subjekta tiesības alternatīvi pievienoties tīklam, kuram ir pienākums nodrošināt pieslēgumu trešajām personām;

d) tas ar vienu vai vairākiem savienojuma punktiem ir savienots ar tīklu, kuram ir pienākums nodrošināt pieslēgumu trešajām personām, ar nominālo spriegumu ne mazāku kā 120 kV;

e) tam ir atbildīgais subjekts, kurš rīkojas kā vienīgais attiecīgā tīkla operators. Šāds subjekts var arī nebūt kāds no subjektiem – patēriņa vai ražošanas vienību īpašniekiem, bet viņš nedrīkst būt elektroenerģijas pārvades un dispečervadības vai sadales koncesiju īpašnieks."

2. Ministrijas 2010. gada 10. decembra dekrēts

11. Likuma Nr. 99/2009 30. panta 27. punkts ir ieviests ar Ministrijas 2010. gada 10. decembra dekrētu [11].

12. Ministrijas 2010. gada 10. decembra dekrētā ir noteikti it īpaši šādi pienākumi: i) pienākums privāto tīklu operatoriem atļaut tiešajiem lietotājiem, kuri ir pievienoti šiem privātajiem tīkliem, prasīt un saņemt fizisku vai virtuālu pieslēgumu publiskajam tīklam un ii) pienākums privāto tīklu operatoriem atļaut izmantot savus tīklus publisko tīklu operatoriem, lai nodrošinātu tiešo lietotāju tiesības saņemt savienojumu ar publisko tīklu.

11 *Decreto ministeriale 10 dicembre 2010 – Attuazione dell'articolo 30, comma 27, della legge 23 luglio 2009, n. 99, in materia di rapporti intercorrenti fra i gestori delle reti elettriche, le società di distribuzione in concessione, i proprietari di reti private ed i clienti finali collegati a tali reti* (Ministrijas 2010. gada 10. decembra dekrēts par 2009. gada 23. jūlija Likuma Nr. 99, kas attiecas uz attiecībām starp elektroenerģijas tīklu operatoriem, koncesijā nodotām sadales sabiedrībām, privāto tīklu īpašniekiem un šādiem tīkliem pieslēgtiem tiešajiem lietotājiem, 30. panta 27. punkta īstenošanu") (turpmāk tekstā – "Ministrijas 2010. gada 10. decembra dekrēts").

13. Saskaņā ar lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu minēto Itālijas tiesību aktos nav norādīta Likuma Nr. 99/2009 30. panta 27. punktā minēto tīklu definīcija [12]. Šie tīkli tādējādi veido atlikumsistēmu, kas ir nošķirama no *RIU* un no vienkāršas ražošanas un patēriņa sistēmām [13]. Turpmāk tie tiks saukti par "citiem privātajiem tīkliem".

3. Leģislatīvais dekrēts Nr. 93/2011

14. Saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 93/2011 [14] 38. panta 5. punktu:

"Neskarot noteikumus par efektīvas lietošanas sistēmām Leģislatīvā dekrēta Nr. 115/2008 2. panta 1. punkta t) apakšpunkta izpratnē, iekšējo lietotāju tīkli Likuma Nr. 99/2009 33. panta izpratnē, kā arī citi privātie tīkli Likuma Nr. 99/2009 30. panta 27. punkta izpratnē ir slēgtas sadales sistēmas [..]."

15. Saskaņā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Leģislatīvā dekrēta Nr. 93/2011 38. panta 5. punktā ietvertais jēdziens "slēgtas sadales sistēmas" ir atsauce uz Direktīvas 2009/72 28. pantu.

16. Atbilstoši Itālijas tiesībām par slēgtām sadales sistēmām tiek uzskatīti tikai *RIU* [15] un citi privātie tīkli [16].

17. Saskaņā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu sistēmas Leģislatīvā dekrēta Nr. 115/2008 [17] 2. panta 1. punkta t) apakšpunkta izpratnē (turpmāk tekstā – "efektīvas lietošanas sistēmas") un šā paša leģislatīvā dekrēta 10. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē (turpmāk tekstā – "efektīvām lietošanas sistēmām pielīdzinātas pastāvošas sistēmas") atbilstoši Itālijas tiesībām netiek uzskatītas par slēgtas sadales sistēmām.

18. Efektīvas lietošanas sistēma saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 115/2008 2. panta 1. punkta t) apakšpunktu redakcijā, kādā šī tiesību norma tika piemērota lietas apstākļu rašanās laikā, ir "sistēma, kas ar tāda privāta pieslēguma starpniecību, uz kuru netiek attiecināts pienākums nodrošināt piekļuvi trešajām personām, tieši savieno elektroenerģijas ražošanas vienību [..] ar patēriņa vienību, kas pieder vienam tiešajam klientam, ar nosacījumu, ka sistēma atrodas teritorijā, kas pieder klientam vai kas viņam ir pieejama bez kādiem ierobežojumiem". Efektīvām lietošanas sistēmām pielīdzinātas pastāvošas sistēmas saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 115/2008 10. panta 2. punkta b) apakšpunktu redakcijā, kādā šī tiesību norma tika piemērota lietas apstākļu rašanās laikā, ir sistēmas, "kuru konfigurācija ir atbilstoša 2. panta 1. punkta t) apakšpunktā norādītajai definīcijai vai kas ar tāda privāta pieslēguma starpniecību, uz kuru netiek attiecināts pienākums nodrošināt piekļuvi trešajām personām, savieno tikai vienai un tai pašai juridiskajai personai piederošas elektroenerģijas ražošanas un patēriņa vienības". Efektīvas lietošanas sistēmas un efektīvām lietošanas sistēmām pielīdzinātas pastāvošas sistēmas tiek uzskatītas par "vienkāršas ražošanas un patēriņa sistēmām".

12 Lai arī Likuma Nr. 99/2009 30. panta 27. punktā ir paredzēts, ka Ekonomikas attīstības ministrijai ir jānosaka kritēriji šo tīklu definēšanai.

13 Skat. secinājumu 18. punktu.

14 *Decreto legislative 1 giugno 2011, n. 93 – Attuazione delle direttive 2009/72/CE, 2009/73/CE e 2008/92/CE relative a norme comuni per il mercato interno dell'energia elettrica, del gas naturale ed ad una procedura comunitaria sulla trasparenza dei prezzi al consumatore finale industriale di gas e di energia elettrica, nonchè abrogazione delle direttive 2003/54/CE e 2003/55/CE* (2011. gada 1. jūnija Leģislatīvais dekrēts Nr. 93 par Direktīvu 2009/72/EK, 2009/73/EK un 2008/92/EK, kurās paredz kopīgus noteikumus attiecībā uz elektroenerģijas un dabasgāzes iekšējo tirgu, un Kopienas procedūru, lai veicinātu atklātību attiecībā uz gāzes un elektrības cenām, kas noteiktas tiešajiem lietotājiem rūpniecībā, kā arī ar kurām atceļ Direktīvas 2003/54/EK un 2003/55/EK, īstenošanu) (turpmāk tekstā – "Leģislatīvais dekrēts Nr. 93/2011").

15 Skat. iepriekš secinājumu 10. punktu.

16 Skat. iepriekš secinājumu 13. punktu.

17 *Decreto legislative 30 maggio 2008, n. 115 – Attuazione della direttiva 2006/32/CE relative all'efficienza degli usi finali dell'energia e i servizi energetici e abrogazione della direttiva 93/76/CEE* (2008. gada 30. maija Leģislatīvais dekrēts Nr. 115 par Direktīvas 2006/32/EK par enerģijas galapatēriņa efektivitāti un energoefektivitātes pakalpojumiem un ar ko atceļ Padomes Direktīvu 93/76/EEK, īstenošanu) (turpmāk tekstā – "Leģislatīvais dekrēts Nr. 115/2008").

4. Dekrētlikums Nr. 91/2014

19. Dekrētlikuma Nr. 91/2014[18] 24. panta 2. punktā ir noteikts, ka:

"Attiecībā uz iekšējiem lietotāju tīkliem, kas ir minēti Likuma Nr. 99/2009 33. pantā un turpmākajos grozījumos, attiecībā uz sistēmām, kas minētas Leģislatīvā dekrēta Nr. 115/2008 10. panta 2. punktā un turpmākajos grozījumos, kā arī attiecībā uz tā paša 10. panta 1. punktā minētajām efektīvas lietošanas sistēmām, kas laistas ekspluatācijā līdz 2014. gada 31. decembrim, 1. punktā minētos maksājumus sistēmas vispārīgo izmaksu segšanai ierobežotā apmērā attiecībā uz mainīgajām daļām piemēro elektroenerģijai, kas patērēta un nav ņemta no tīkla, 5 % apmērā no atbilstošajiem vienotajiem maksājumiem, kas jāmaksā par enerģiju, kura ņemta no tīkla."

5. Elektroenerģijas, gāzes un ūdens apgādes regulatora lēmums Nr. 539/2015

20. *Autorità per l'energia elettrica il gas e il sistema idrico* (Elektroenerģijas, gāzes un ūdens apgādes regulators) (turpmāk tekstā – "*AEEGSI*") Lēmuma Nr. 539/2015[19] A pielikumā ietverti noteikumi, kas tiek piemēroti slēgtām sadales sistēmām.

21. Lēmuma Nr. 539/2015 A pielikuma 8. pantā ir noteikts, ka "slēgtas sadales sistēmas ir tīkls, kuram ir pienākums pievienot tikai tos lietotājus, kuri saskaņā ar šī lēmuma 6. pantu ietilpst to lietotāju kategorijā, kuri ir pievienojami minētajai slēgtās sadales sistēmai".

22. Saskaņā ar Lēmuma Nr. 539/2015 A pielikuma 10. panta 6. punktu "saistībā ar pienākumiem Uzskaites nodalīšanas integrētajā tekstā noteiktās uzskaites nodalīšanas jomā un Funkcionālās nodalīšanas integrētajā tekstā noteiktās funkcionālās nodalīšanas jomā slēgtās sadales sistēmas operators ir pielīdzināts elektroenerģijas sadales pakalpojuma sniedzējam, kurš sniedz sadales pakalpojumus ar mazāk nekā 5000 patēriņa [ņemšanas] punktiem"[20].

23. Saskaņā ar Lēmuma Nr. 539/2015 A pielikuma 22. panta 1. punktu "dispečervadības noteikumi tiek piemēroti saistībā ar elektroenerģiju, ko katrs lietotājs ievadījis slēgtas sadales tīklā un paņēmis no tā, izmantojot savu komunikāciju pieslēguma punktu šai sistēmai".

18 *Decreto legge 24 giugno 2014, n. 91 – Disposizioni urgenti per il settore agricolo, la tutela ambientale e l'efficientamento energetico dell'edilizia scolastica a universitaria, il rilancio e lo sviluppo delle imprese, il contenimento dei costi gravanti sulle tariffe elettriche, nonché per la definizione immediata di adempimenti derivanti della normativa europea* (2014. gada 24. jūnija Dekrētlikums Nr. 91 par steidzamības pasākumiem attiecībā uz lauksaimniecības nozari, vides aizsardzību un energoefektivitāti skolu un universitāšu ēkās, uzņēmumu darbības atsākšanu un attīstību, ar elektroenerģijas tarifiem saistīto izmaksu samazināšanu un tūlītēju pasākumu noteikšanu saderības ar ES tiesībām nodrošināšanai) (turpmāk tekstā – "Dekrētlikums Nr. 91/2014"). Dekrētlikums Nr. 91/2014 vēlāk ar grozījumiem pārveidots par likumu.

19 *Deliberazione 12 novembre 2015, n. 539/2015/R/eel dell'Autorità per l'energia elettrica il gas e il sistema idrico – Regolazione dei servizi di connessione, misura, trasmissione, distribuzione, dispacciamento e vendita nel caso di sistemi di distribuzione chiusi* (Elektroenerģijas, gāzes un ūdens apgādes regulatora 2015. gada 12. novembra Lēmums Nr. 539/2015 par noteikumiem par pieslēgšanas, mērīšanas, pārvades, sadales, dispečervadības un pārdošanas pakalpojumiem slēgtu sadales sistēmu gadījumā) (turpmāk tekstā – "Lēmums Nr. 539/2015"). Lēmums Nr. 539/2015 ir pieejams *AEEGSI*, kas tagad tiek dēvēta par *Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente* (Elektroenerģijas, tīklu un vides regulators), tīmekļvietnē https://www.arera.it/it/index.htm.

20 Skat. Lēmuma Nr. 539/2015 1. panta r) un s) apakšpunktu. Uzskaites nodalīšanas integrētais teksts ir noteikts *deliberazione 22 maggio 2014, n. 231/2014/R/com dell'AEEGSI – Disposizioni in materia di obblighi di separazione contabile (unbundling) per i settori dell'energia elettrica e del gas* (*AEEGSI* 2014. gada 22. maija lēmums Nr. 231/2014/R/com par pienākumu veikt atsevišķu uzskaiti (nodalīšanu) elektroenerģijas un gāzes sektorā) A pielikumā. Funkcionālās nodalīšanas integrētais teksts ir pieejams *deliberazione 22 giugno 2015, n. 296/2015/R/com dell'AEEGSI – Disposizioni in merito agli obblighi di separazione funzionale (unbundling) per i settori dell'energia elettrica e del gas* (*AEEGSI* 2015. gada 22. jūnija lēmums Nr. 296/2015/R/com par funkcionālās nodalīšanas pienākumu elektroenerģijas un gāzes sektorā). Abi lēmumi pieejami *AEEGSI* tīmekļvietnē.

II. Fakti, tiesvedība un prejudiciālie jautājumi

24. *Solvay Chimica Italia S.p.A.* (turpmāk tekstā – "*Solvay*"), *Erg Power S.r.l.* un *Erg Power Generation S.p.A.* (turpmāk tekstā kopā – "*Erg Power*"), *Eni S.p.A.*, *Enipower S.p.A.* un *Versalis S.p.A.* (turpmāk tekstā kopā – "*Eni*"), *Sol Gas Primari S.r.l.* un *Whirlpool Europe S.r.l.* pieder vai tie pārvalda privātos elektroenerģijas sadales tīklus, kas saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 93/2011 38. panta 5. punktu ir uzskatāmi par slēgtām sadales sistēmām. Piemēram, *Erg Power S.r.l.* pieder, savukārt *Erg Power Generation S.p.A.* pārvalda petroķīmiskā centra *RIU*, kas izvietotas Priolo Gargallo un Melilli pašvaldībās (abas atrodas Sirakūzu provincē). Ar *RIU* starpniecību vienpadsmit uzņēmumi ir pieslēgti termoelektriskajai spēkstacijai, kuru pārvalda *Erg Power S.r.l.*

25. Pamatojoties uz to, ka saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 93/2011 38. panta 5. punktu tīkli, kas pieder vai kurus pārvalda iepriekšējā secinājumu punktā norādītie uzņēmumi, tiek klasificēti par slēgtām sadales sistēmām, *AEEGSI* pieņēma Lēmumu Nr. 539/2015, ar kuru šo tīklu operatoriem uzlikti jauni pienākumi.

26. Tādēļ šie uzņēmumi arī ir cēluši prasību *Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia* (Lombardijas Reģionālā administratīvā tiesa) par Lēmuma Nr. 539/2015 atcelšanu.

27. Prasītāji pamatlietā apgalvo, ka līdz ar Lēmumu Nr. 539/2015 uz Leģislatīvā dekrēta Nr. 93/2011 38. panta 5. punktā minētajām slēgtās sadales sistēmām tiek attiecināti noteikumi, kas tiek piemēroti publiskajiem tīkliem [21], neņemot vērā slēgto sadales sistēmu specifiku. Prasītāji pamatlietā apgalvo, ka šādu sistēmu pielīdzināšana publiskajiem tīkliem ir pretrunā Direktīvas 2009/72 28. pantam.

28. Prasītāji pamatlietā iesniedzējtiesai norādījuši savus iebildumus pret šādiem Lēmuma Nr. 539/2015 aspektiem: i) slēgtās sadales sistēmu, kas par tādām uzskatāmas saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 93/2011 38. panta 5. punktu, operatoriem noteikto pienākumu nodrošināt pieslēgumu trešajām personām; ii) šiem operatoriem noteikto uzskaites un funkcionālās nodalīšanas pienākumu; iii) to, ka dispečervadības izmaksas tiek piemērotas katram lietotājam, kurš ir pieslēgts privātajam tīklam, nevis visam privātajam tīklam kopumā kā vienīgajam dispečervadības lietotājam, kā tas notika agrāk, un iv) vispārīgo elektroenerģijas izmaksu piemērošanu katra slēgtās sadales sistēmai pieslēgtā lietotāja elektroenerģijas patēriņam arī gadījumā, ja elektroenerģija ir saražota sistēmas iekšienē.

29. *Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia* (Lombardijas Reģionālā administratīvā tiesa) apsvēra, ka tā nevar atrisināt šo strīdu un nolēma uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [Direktīvas 2009/72] noteikumi, it īpaši 3. panta 5. un 6. punkts un 28. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka elektroenerģijas tīklu un tātad "sadales sistēmu" šīs pašas direktīvas izpratnē katrā ziņā veido sistēma, kuru izveidojis un pārvalda privāts subjekts, kurai ir pieslēgts ierobežots ražošanas un patēriņa vienību skaits un kura savukārt pati ir savienota ar publisko tīklu, bez iespējas izslēgt no minētās klasifikācijas privātās sistēmas ar tādiem pašiem raksturlielumiem, kuras izveidotas pirms direktīvas spēkā stāšanās un kuras sākotnēji tika izveidotas pašražošanai?

2) Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, vai vienīgā [Direktīvas 2009/72] piedāvātā iespēja privāta elektroenerģijas tīkla īpatnību atzīšanai ir iekļaut to tās pašas [Direktīvas 2009/72] 28. pantā minēto slēgto sadales sistēmu kategorijā vai arī valsts likumdevējam tomēr ir atļauts identificēt atšķirīgu sadales sistēmu kategoriju, uz kuru attiecina vienkāršotu regulējumu, kas atšķiras no tā, kurš reglamentē slēgtās sadales sistēmas?

21 Skat. secinājumu 35. punktu.

3) Neatkarīgi no iepriekšējiem jautājumiem, vai direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka [Direktīvas 2009/72] 28. pantā minētajām slēgtām sadales sistēmām katrā ziņā ir noteikts pienākums nodrošināt pieslēgumu trešajām personām?

4) Neatkarīgi no iepriekšējiem jautājumiem, vai privāta elektroenerģijas tīkla klasificēšana par slēgtu sadales sistēmu [Direktīvas 2009/72] 28. panta izpratnē ļauj valsts likumdevējam paredzēt – par labu šādai sistēmai – tikai tās pašas direktīvas 28. pantā un 26. panta 4. punktā tieši paredzētās atkāpes no sadales sistēmu vispārējā režīma, vai arī, ņemot vērā direktīvas 29. un 30. apsvērumā pausto, dalībvalstij ir atļauts vai tiek uzlikts pienākums paredzēt turpmākus izņēmumus no sadales sistēmu vispārējā regulējuma piemērošanas, lai nodrošinātu minētajos "apsvērumos" norādīto mērķu sasniegšanu?

5) Ja Tiesa uzskata, ka dalībvalstij ir iespēja vai pienākums noteikt regulējumu, kurā ir ņemts vērā slēgto sadales sistēmu specifiskums, vai [Direktīvas 2009/72] noteikumiem, it īpaši 29. un 30. apsvērumam, 15. panta 7. punktam, 37. panta 6. punkta b) apakšpunktam, 26. panta 4. punktam, ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds tiek aplūkots šajā tiesvedībā, kas attiecina uz slēgtajām sadales sistēmām tādu regulējumu dispečervadības un uzskaites un funkcionālās nodalīšanas (*unbundling*) jomā, kas ir ļoti līdzīgs publisko tīklu regulējumam un kas elektroenerģijas sistēmai noteikto vispārīgo izmaksu jomā paredz, ka šādu atlīdzības maksājumu izmaksa ir daļēji samērīga arī ar slēgtās sistēmas iekšienē patērēto enerģiju?"

30. Rakstiskus apsvērumus lietā iesniedza *Solvay*, *Erg Power*, *Eni*, Grieķijas Republika, Itālijas Republika, Nīderlandes Karaliste un Eiropas Komisija.

31. Pēc tam, kad Tiesa saskaņā ar Tiesas Reglamenta 101. pantu lūdza sniegt paskaidrojumus, *Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia* (Lombardijas Reģionālā administratīvā tiesa) 2018. gada 12. aprīļa atbildē norādīja, ka, pirmkārt, pienākums nodalīt funkcijas vairs netiek piemērots slēgtas sadales sistēmu operatoriem Leģislatīvā dekrēta Nr. 93/2011 38. panta 5. punkta izpratnē [22] un, otrkārt, Dekrētlikuma Nr. 91/2014 24. panta 2. punkts ir atcelts, tādējādi vispārīgās elektroenerģijas izmaksas tagad tiek piemērotas elektroenerģijai, kuru slēgtās sadales sistēma no publiskā tīkla ir ņēmusi tās kopumā [23].

32. Attiecīgi iesniedzējtiesa atsauca piekto prejudiciālo jautājumu, ciktāl tas attiecas uz nodalīšanas pienākumiem un vispārīgajām elektroenerģijas izmaksām. Tomēr iesniedzējtiesa uztur šo jautājumu, ciktāl tas attiecas uz dispečervadības izmaksām.

33. *Solvay*, *Eni*, Itālijas Republika un Eiropas Komisija sniedza mutiskus apsvērumus 2018. gada 31. maijā notikušajā tiesas sēdē.

22 Tā noticis tādēļ, ka ar *legge 4 agosto 2017, n. 124 – legge annuale per il mercato e la concorrenza* (2017. gada 4. augusta Likums Nr. 124 – Ikgadējs tirgus un konkurences likums) Leģislatīvā dekrēta Nr. 93/2011 38. panta 5. punkts ir papildināts ar 5.*bis* un 5.*ter* punktu, atbilstoši kuriem stājies spēkā noteikums, ka sadales sistēmu operatoriem uzliktais pienākums nodalīt funkcijas netiek attiecināts uz slēgtas sadales sistēmu operatoriem, no kuriem tiek prasīts veikt atsevišķu uzskaiti tikai tad, ja tie ir daļa no vertikāli integrēta uzņēmuma. Attiecīgi Elektroenerģijas, tīklu un vides regulators pieņēma *deliberazione 18 gennaio 2018, n. 15/2018/R/com – Esclusione dagli obblighi di separazione funzionale per le imprese di distribuzione elettrica con meno di 25 000 punti di prelievo e per i sistemi di distribuzione chiusi, ai sensi della legge 124/2017* (2018. gada 18. janvāra Lēmums Nr. 15/2018/R/com par elektroenerģijas izplatītājiem, kuriem ir mazāk nekā 25 000 pieslēguma punktu, kā arī slēgtām sadales sistēmām Likuma Nr. 124/2017 izpratnē noteikto atbrīvojumu no funkcionālās nodalīšanas pienākuma).

23 Skat. *decreto legge 30 dicembre 2016, n. 244 – Proroga e definizione di termini* (2016. gada 30. decembra Dekrētlikums Nr. 244 par termiņu pagarināšanu un definēšanu), kas vēlāk pārveidots par likumu.

III. Vērtējums

A. Ievada apsvērumi

34. Skaidrības nolūkā es vēlos norādīt, ka Tiesai uzdotajos prejudiciālajos jautājumos norādītā atsauce uz jēdzienu "publiskais tīkls" ir jāsaprot kā atsauce uz pārvades vai sadales sistēmām, kas tiek pārvaldītas uz koncesijas līguma pamata. Saskaņā ar Lēmuma Nr. 539/2015 A pielikuma 1. panta 1. punkta u) apakšpunktu "publiskais tīkls" ir "jebkurš elektroenerģijas tīkls, kas tiek pārvaldīts uz koncesijas līguma pamata elektroenerģijas pārvades vai sadales nolūkā" un kura operatoram tiek prasīts, lai tas "pēc pieprasījuma nodrošina piekļuvi trešajām personām", ņemot vērā to, ka operators sniedz sabiedrisko pakalpojumu.

35. Tādējādi pārvades vai sadales sistēmas, kas tiek pārvaldītas saskaņā ar Itālijas tiesību aktiem un uz koncesijas līguma pamata, šajos secinājumos tiks sauktas par "publisko tīklu". *RIU*[24], citi privātie tīkli[25], kā arī vienkāršas ražošanas un patēriņa sistēmas[26] nav publiskā tīkla daļas.

36. Vispirms es apsvēršu to, vai sistēma, kuru ir izveidojusi un pārvalda privāta struktūra, kurai ir pieslēgts ierobežots skaits ražošanas un patēriņa vienību un kura pati savukārt ir pieslēgta publiskajam tīklam, ir uzskatāma par "sadales sistēmu" Direktīvas 2009/72 izpratnē (pirmais prejudiciālais jautājums). Ņemot vērā to, ka, manā ieskatā, atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša, es izvērtēšu to, vai dalībvalstis sadales sistēmām var noteikt atbrīvojumu no Direktīvā 2009/72 paredzētajiem pienākumiem tikai tādā gadījumā, ja šī sistēma var tikt klasificēta kā slēgta sadales sistēma 28. panta 1. punkta izpratnē, vai arī dalībvalstīm ir ļauts identificēt citu sadales sistēmu kategoriju, uz kurām var tikt attiecināti citi atbrīvojumi (otrais prejudiciālais jautājums). Kā nākamo es izvērtēšu jautājumu par to, vai Direktīvas 2009/72 32. pantā noteiktais pienākums nodrošināt piekļuvi trešajām personām tiek attiecināts uz slēgtu sadales sistēmu operatoriem (trešais prejudiciālais jautājums) un vai minētās direktīvas 26. panta 4. punktā un 28. panta 2. punktā noteiktās prasības ir vienīgās prasības, no kurām dalībvalstis var atbrīvot slēgtu sadales sistēmu operatorus (ceturtais prejudiciālais jautājums). Galu galā es izvērtēšu to, vai ar Direktīvu 2009/72 netiek pieļauts valsts tiesiskais regulējums, ar kuru slēgtu sadales sistēmu lietotājiem saistībā ar dispečervadības izmaksām tiek piemēroti tādi paši noteikumi kā publisko tīklu lietotājiem (piektais prejudiciālais jautājums).

B. Par pirmo prejudiciālo jautājumu

37. Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa jautā, vai sistēma, kuru ir izveidojusi un pārvalda privāta struktūra, kurai ir pieslēgts ierobežots skaits ražošanas un patēriņa vienību un kura pati savukārt ir pieslēgta publiskajam tīklam, ir uzskatāma par "sadales sistēmu" Direktīvas 2009/72 izpratnē, konkrēti – 2. panta 5. un 6. punkta un 28. panta izpratnē. Iesniedzējtiesa tāpat jautā, vai šajā ziņā ir jāņem vērā apstāklis, ka šāda sistēma ir izveidota pirms Direktīvas 2009/72 spēkā stāšanās vai ka šī sistēma sākotnēji tika izveidota pašražošanai.

38. Vēlos precizēt, ka, manā ieskatā, pirmajā prejudiciālajā jautājumā norādītā atsauce uz Direktīvas 2009/72 3. panta 5. un 6. punktu ir jāsaprot kā atsauce uz šīs direktīvas 2. panta 5. un 6. punktu. Proti, Direktīvas 2009/72 3. panta 5. un 6. punkts attiecas uz sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistībām (precīzāk – patērētāju tiesībām mainīt piegādātāju un saņemt visus attiecīgos patēriņa datus, kā arī dalībvalstu pienākumu piešķirt kompensācijas un ekskluzīvas tiesības sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistību izpildei nediskriminējošā veidā). Šis noteikums ir nebūtisks saistībā ar

24 Skat. iepriekš secinājumu 10. punktu.

25 Skat. iepriekš secinājumu 13. punktu.

26 Skat. iepriekš secinājumu 18. punktu.

RIU un citu privāto tīklu klasificēšanu par sadales sistēmām. Turklāt Direktīvas 2009/72 3. panta 5. un 6. punkts nav minēti lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojumā, savukārt šīs direktīvas 2. panta 5. un 6. punkts lēmuma pamatojumā ir norādīti. Turklāt šis pants ir būtisks pirmā prejudiciālā jautājuma novērtēšanai, jo tajā definēti "sadales" un "sadales sistēmas operatora" jēdzieni.

39. *Solvay* un *Erg Power* ir norādījuši, ka sistēmas, kuras ir izveidojusi un pārvalda privāta struktūra, kurai ir pieslēgts ierobežots skaits ražošanas un patēriņa vienību un kuras pašas savukārt ir pieslēgtas publiskajam tīklam, nav katrā ziņā uzskatāmas par sadales sistēmām Direktīvas 2009/72 2. panta 5. un 6. punkta un 28. panta izpratnē. Viņu ieskatā, no šīs klasifikācijas ir iespējams izslēgt tādas sistēmas, kurām piemīt šādas īpatnības, kuras ir izveidotas pirms Direktīvas 2009/72 spēkā stāšanās un kuras sākotnēji izveidotas pašražošanai. *Eni* apgalvo, ka *RIU* nevar tikt klasificētas kā sadales sistēmas Direktīvas 2009/72 izpratnē.

40. Itālijas valdība apgalvo, ka *RIU* ir klasificējamas kā sadales sistēmas Direktīvas 2009/72 izpratnē. Grieķijas valdība, Nīderlandes valdība un Komisija uzskata, ka sistēma, kuru ir izveidojusi un pārvalda privāta struktūra, kurai ir pieslēgts ierobežots skaits ražošanas un patēriņa vienību un kura pati savukārt ir pieslēgta publiskajam tīklam, ir uzskatāma par sadales sistēmu.

41. Kā to norādījusi iesniedzējtiesa, Direktīvā 2009/72 "sadales sistēmas" jēdziens nav definēts. Tomēr saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta 5. punktu "sadale" ir elektroenerģijas transportēšana augsta sprieguma, vidēja sprieguma un zema sprieguma sadales sistēmās, lai to piegādātu lietotājiem, bet neietverot piegādi [27]. Tādējādi saskaņā ar Tiesas spriedumu *citiworks* sadales sistēma ir tīkls, kas kalpo, lai novadītu augstsprieguma, vidēja sprieguma un zemsprieguma elektroenerģiju, lai to pārdotu vairumtirgotājiem vai gala patērētājiem [28].

42. Lai noteiktu, vai tīkls ir uzskatāms par sadales sistēmu Direktīvas 2009/72 izpratnē, nav būtisks tas apstāklis, ka tam ir pieslēgts tikai ierobežots skaits ražošanas un patēriņa vienību.

43. Tādējādi sadale ir definēta kā elektroenerģijas transportēšana attiecīgās sadales sistēmās nolūkā to piegādāt "lietotājiem". Direktīvas 2009/72 2. panta 5. punktā nav nekādu norāžu par to, ka elektroenerģijas transportēšana tikai dažiem lietotājiem šīs tiesību normas izpratnē nav uzskatāma par sadali. Attiecīgi nav pamatojuma tādu sistēmu, kurai pieslēgtas tikai dažas ražošanas un patēriņa vienības, neuzskatīt par sadales sistēmu Direktīvas 2009/72 izpratnē. Šajā ziņā vēlos uzsvērt, ka lietā *citiworks* izvērtētā sistēma, kuru Tiesa atzina par sadales sistēmu Direktīvas 2009/72 izpratnē, sniedza pakalpojumus *ierobežotam* lietotāju *skaitam* [29]. Tiesa norādījusi, ka "[Savienības] likumdevējs [nav] vēlējies no Direktīvas 2003/54 tvēruma nošķirt noteiktus [..] sadales tīklus to lieluma vai patēriņa dēļ" [30].

44. Tāpat, lai noteiktu, vai tīkls ir kvalificējams par sadales sistēmu Direktīvas 2009/72 izpratnē, nav būtiski tas, vai šis tīkls ir izveidots pirms šīs direktīvas spēkā stāšanās. Direktīvā 2009/72 nav noteikts, ka tā netiek piemērota sistēmām, kas izveidotas pirms tās spēkā stāšanās.

45. Galu galā tam, lai tīklu kvalificētu par sadales sistēmu Direktīvas 2009/72 izpratnē, nav būtisks apstāklis, ka tas sākotnēji izveidots pašražošanai.

27 Direktīvas 2009/72 2. panta 19. punktā "piegāde" definēta kā "elektroenerģijas pārdošana, tostarp tālākpārdošana, lietotājiem".

28 Spriedums, 2008. gada 22. maijs, *citiworks* (C-439/06, EU:C:2008:298, 46. punkts).

29 Skat. secinājumu 2. punktu.

30 Spriedums, 2008. gada 22. maijs, *citiworks* (C-439/06, EU:C:2008:298, 49. punkts). Sprieduma *citiworks* 49. punktā norādītais Tiesas secinājums, ka sadales sistēmas ietilpst Direktīvas 2003/54 tvērumā neatkarīgi no to lieluma, var tikt attiecināts uz Direktīvu 2009/72, jo Direktīvas 2003/54 2. panta 5. punkta teksts, uz kā pamata Tiesa pieņēmusi minēto sprieduma *citiworks* 49. punktā norādīto secinājumu, ir gandrīz identisks Direktīvas 2009/72 2. panta 5. punkta tekstam. Proti, Direktīvas 2003/54 2. panta 5. punktā sadale definēta kā "elektroenerģijas transportēšana augstsprieguma, vidēja sprieguma un zemsprieguma sadales sistēmās, lai to piegādātu patērētājiem, bet neietverot piegādi".

46. Vēlos uzsvērt, ka saskaņā ar Direktīvas 2009/72 28. panta 1. punkta b) apakšpunktu sistēma, kas "elektroenerģiju sadala galvenokārt sistēmas īpašniekam vai operatoram vai ar tiem saistītam uzņēmumam", var tikt kvalificēta kā slēgtas sadales sistēma (un tādējādi kā sadales sistēma, kas tiks skaidrots zemāk)[31]. Saskaņā ar Komisijas skaidrojošo piezīmi par mazumtirdzniecības tirgiem Direktīvas 2009/72 28. panta 1. punkta b) apakšpunkts tiek piemērots gadījumā, "ja uzņēmums ir ļāvis lietotājiem pieslēgties sistēmai, kas izveidota uzņēmuma paša lietošanai"[32]. Manā ieskatā, šī tiesību norma aptver sadales sistēmas, kuras, gluži tāpat kā *RIU*, sākotnēji ir izveidotas pašražošanai[33].

47. Tātad atbildei uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir jābūt tādai, ka Direktīvas 2009/72 2. panta 5. punkts un 28. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka sistēma, kuru izveidojis un pārvalda privāts subjekts, kurai ir pieslēgts ierobežots ražošanas un patēriņa vienību skaits un kura savukārt pati ir savienota ar galveno tīklu, ir sadales sistēma. Šajā saistībā nav būtiski tas, ka sistēma sākotnēji tika izveidota kā pašražošanas sistēma un ka tā izveidota pirms Direktīvas 2009/72 spēkā stāšanās.

C. Par otro prejudiciālo jautājumu

48. Ar otro prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa pēc būtības Tiesai jautā, vai dalībvalstis sadales sistēmai var noteikt atbrīvojumu no Direktīvā 2009/72 paredzētajiem pienākumiem tikai tādā gadījumā, ja šī sistēma ir klasificējama kā slēgtas sadales sistēma šīs direktīvas 28. panta 1. punkta izpratnē, vai arī dalībvalstīm ir ļauts identificēt citu sadales sistēmu kategoriju un noteikt šajā kategorijā ietilpstošajām sistēmām atbrīvojumus no citām saistībām, no kurām nevar tikt atbrīvotas slēgtas sadales sistēmas.

49. *Solvay*, *Erg Power* un *Eni* norādījuši, ka valsts likumdevējam ir atļauts papildus slēgtu sadales sistēmu kategorijai identificēt citu sadales sistēmu kategoriju un minētajai kategorijai noteikt vienkāršotu regulējumu, kas atšķiras no tā regulējuma, kurš regulē slēgtas sadales sistēmas.

50. Itālijas valdība, Grieķijas valdība, Nīderlandes valdība un Komisija apgalvo, ka Direktīva 2009/72 neatļauj dalībvalstīm noteikt citu sadales sistēmu kategoriju papildus slēgtas sadales sistēmām un šai kategorijai piemērot vēl citu vienkāršotu regulējumu.

51. Vēlos norādīt, ka Direktīva 2009/72 sadales sistēmu operatoriem uzliek zināmus pienākumus. Proti, operatoriem ir jāievēro prasība nodalīt funkcijas[34] un uzskaiti[35]. Tāpat viņiem jānodrošina piekļuve trešajām personām, pamatojoties uz objektīviem un nediskriminējošiem tarifiem[36]. Turklāt elektroenerģija, ko izmanto enerģijas zudumu segšanai un rezerves jaudai, sadales sistēmas operatoram (ja viņš veic šādu funkciju) ir jāiepērk ar pārskatāmām, nediskriminējošām un uz tirgus principiem balstītām procedūrām[37].

52. Direktīva 2009/72 nosaka četras sadales sistēmu kategorijas, kurām dalībvalstis var piešķirt atbrīvojumu no šajā direktīvā noteiktajām saistībām, un šīs kategorijas ir slēgtas sadales sistēmas, mazas, izolētas sistēmas, izolētas mikrosistēmas un sistēmas, kas apkalpo mazāk nekā 100 000 pieslēgtu lietotāju.

31 Skat. secinājumu 69. punktu.

32 Skat. Komisijas skaidrojošās piezīmes par mazumtirdzniecības tirgiem 5.2. punktu, 11. lpp.

33 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka pēc tam, kad 1962. gadā tika nacionalizēti elektroenerģijas tīkli, tie tīkli, kuros viena ražošanas vienība bija pieslēgta vienai patēriņa vienībai, netika nacionalizēti. Turklāt šie tīkli netika uzskatīti par sadales tīkliem, jo ar tiem tika savstarpēji saslēgtas divas vienai un tai pašai personai piederošas vienības. Šie tīkli drīzāk tika uzskatīti par pašražošanas tīkliem. Tomēr laika gaitā šie pašražošanas tīkli attīstījās, piemēram, pārdodot patēriņa vienību trešajai personai, tādējādi šis tīkls vairs nebija uzskatāms par pašražošanas tīklu.

34 Skat. Direktīvas 2009/72 26. pantu.

35 Skat. Direktīvas 2009/72 31. pantu.

36 Skat. Direktīvas 2009/72 32. pantu.

37 Skat. Direktīvas 2009/72 25. panta 5. punktu.

53. Pirmkārt, sadales sistēma ir kvalificējama kā slēgtas sadales sistēma Direktīvas 2009/72 28. panta 1. punkta izpratnē, ja tā atbilst diviem priekšnoteikumiem. Pirmām kārtām šī sistēma "elektroenerģiju sadala ģeogrāfiski ierobežotās rūpnieciskās, komerciālās vai koplietojuma pakalpojumu vietās" [38]. Otrām kārtām tā sadala elektroenerģiju lietotājiem, kuru darbība vai ražošanas process ir integrēts, vai elektroenerģiju sadala galvenokārt sistēmas īpašniekam vai operatoram. Saskaņā ar šīs direktīvas 28. panta 2. punktu dalībvalstīm ir tiesības slēgtas sadales sistēmas operatoru atbrīvot no: i) šīs direktīvas 25. panta 5. punktā noteiktās prasības ar pārskatāmām, nediskriminējošām un uz tirgus principiem balstītām procedūrām iepirkt enerģiju, ko tas izmanto enerģijas zudumu segšanai un rezerves jaudai, un ii) Direktīvas 2009/72 32. panta 1. punktā noteiktās prasības, ka tarifi pirms to stāšanās spēkā ir jāapstiprina saskaņā ar direktīvas 37. pantu. Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2009/72 26. panta 4. punktu dalībvalstis sadales sistēmām, kas apkalpo mazāk nekā 100 000 pieslēgtu lietotāju, kā tas visticamāk ir slēgtu sadales sistēmu gadījumā, var noteikt atbrīvojumu no nodalīšanas saistībām [39].

54. Otrkārt, saskaņā ar Direktīvas 2009/72 2. panta 26. punktu mazas, izolētas sistēmas ir sistēmas, kuru "patēriņš 1996. gadā bija mazāks par 3 000 GWh un kurā mazāk nekā 5 % gada patēriņa iegūst no starpsavienojuma ar citām sistēmām". Saskaņā ar minētās direktīvas 44. panta 1. punktu dalībvalstīm ir atļauts noteikt atkāpes no IV, VI, VII un VIII nodaļā noteiktajiem pienākumiem (tomēr tam nepieciešams saņemt Komisijas atļauju). Tāpat saskaņā ar Direktīvas 2009/72 26. panta 4. punktu dalībvalstīm ir atļauts mazas, izolētas sistēmas atbrīvot no nodalīšanas saistībām [40].

55. Treškārt, saskaņā ar Direktīvas 2009/72 2. panta 27. punktu izolētas mikrosistēmas ir sistēmas, kuru "patēriņš 1996. gadā bija mazāks par 500 GWh un kur[ām] nav savienojumu ar citām sistēmām". Saskaņā ar Direktīvas 2009/72 44. panta 1. punktu dalībvalstīm ir atļauts izolētas mikrosistēmas atbrīvot no III, IV, VI, VII un VIII nodaļā noteiktajiem pienākumiem (tam arī attiecīgi nepieciešams saņemt Komisijas atļauju). Saskaņā ar šīs direktīvas 26. panta 4. punktu dalībvalstis sadales sistēmām, kas apkalpo mazāk nekā 100 000 pieslēgtu lietotāju, kā tas visticamāk ir izolētu mikrosistēmu gadījumā, var noteikt atbrīvojumu no nodalīšanas saistībām.

56. Ceturtkārt, sistēmām, kas apkalpo mazāk nekā 100 000 pieslēgtu lietotāju, saskaņā ar Direktīvas 2009/72 26. panta 4. punktu var noteikt atbrīvojumu no šā panta 1., 2. un 3. punktā paredzētajām nodalīšanas saistībām. Saskaņā ar iepriekš minēto slēgtas sadales sistēmas, mazas, izolētas sistēmas un izolētas mikrosistēmas var ietilpt šajā kategorijā.

57. Manuprāt, nav nekādu citu sadales sistēmu kategoriju, kurām dalībvalstis var noteikt atbrīvojumu no Direktīvas 2009/72 norādītajām saistībām. Ja Savienības likumdevējs būtu vēlējies piešķirt dalībvalstīm tiesības identificēt citu sadales sistēmu kategoriju un noteikt atbrīvojumus attiecībā uz šajā kategorijā ietilpstošajām sistēmām, tas to būtu skaidri norādījis, kā tas ir izdarīts ar direktīvas 26. panta 4. punktu, 28. panta 2. punktu un 44. panta 1. punktu.

58. Attiecīgi dalībvalstis var noteikt atbrīvojumu no Direktīvā 2009/72 paredzētajām saistībām tikai tādai sadales sistēmai, kas ir slēgta sadales sistēma, maza, izolēta sistēma, izolēta mikrosistēma vai sistēma, kas apkalpo mazāk nekā 100 000 pieslēgtu lietotāju.

38 Slēgta sadales sistēma nevar apkalpot mājsaimniecību lietotājus, izņemot, ja sistēmu nenozīmīgi lieto mazs mājsaimniecību skaits. Skat. Direktīvas 2009/72 28. panta 4. punktu.

39 Saskaņā ar Komisijas skaidrojošās piezīmes par mazumtirdzniecības tirgiem 5.3. punktu, "ņemot vērā apstākli, ka tās darbojas ģeogrāfiski ierobežotās vietās un apkalpo tikai tādus lietotājus, kas nav mājsaimniecības, slēgtas [sadales sistēmas operatoriem] nebūs vairāk kā 100 000 lietotāju. Tādējādi dalībvalstīm ir rīcības brīvība, lai [Direktīvas 2009/72] 26. panta 4. punkta noteikumus piemērotu tā, ka no šādiem [sadales sistēmu operatoriem] netiek prasīta nodalīšanas saistību izpilde".

40 Lai dalībvalsts varētu izmantot Direktīvas 2009/72 26. panta 4. punktā noteikto iespēju, Komisijai nav nepieciešams pieņemt nekādu lēmumu.

59. Konkrētajā lietā netiek apgalvots, ka *RIU* vai citi privātie tīkli ir uzskatāmi par mazām, izolētām sistēmām vai izolētām mikrosistēmām. Tomēr *RIU* un citi privātie tīkli saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 93/2011 38. panta 5. punktu tiek klasificēti kā slēgtas sadales sistēmas [41].

60. Iesniedzējtiesai pašai ir jānosaka, vai *RIU* un citi privātie tīkli ir uzskatāmi par slēgtām sadales sistēmām Direktīvas 2009/72 28. panta 1. punkta izpratnē.

61. Tomēr jānorāda, ka saskaņā ar Likuma Nr. 99/2009 33. panta 1. punkta b) apakšpunktu *RIU* ir jāsavieno "*rūpnieciskā* patēriņa vienības" vai "*rūpnieciskā* patēriņa vienības un elektroenerģijas ražošanas vienības" [42], kā arī tām jāatrodas "ne vairāk kā trīs blakusesošu pašvaldību teritorijā, vai arī ne vairāk kā trīs blakusesošu provinču teritorijā tikai tajā gadījumā, ja ražošanas vienības saņem enerģiju no atjaunojamiem avotiem". Tādējādi es uzskatu, ka ir izpildīta Direktīvas 2009/72 28. panta 1. punktā norādītā prasība, ka sistēma sadala elektroenerģiju "ģeogrāfiski ierobežotās rūpnieciskās [..] vietās". Turklāt jānorāda, ka, ciktāl *RIU* savieno rūpnieciskā patēriņa vienības un elektroenerģijas ražošanas vienības, "kuru funkcija ir būtiska rūpnieciskās ražošanas procesam", manuprāt, ir izpildīta arī Direktīvas 2009/72 28. panta 1. punkta a) apakšpunktā norādītā otrā prasība, ka lietotāju ražošanas procesam ir jābūt integrētam [43].

62. Tādējādi atbildei uz otro prejudiciālo jautājumu jābūt tādai, ka dalībvalstis var piešķirt sadales sistēmām atbrīvojumu no Direktīvā 2009/72 norādītajām saistībām tikai tādā gadījumā, ja šīs sistēmas ir kvalificējamas kā slēgtas sadales sistēmas šīs direktīvas 28. panta 1. punkta izpratnē, kā mazas, izolētas sistēmas direktīvas 2. panta 26. punkta izpratnē, kā izolētas mikrosistēmas direktīvas 2. panta 27. punkta izpratnē vai gadījumā, ja tās apkalpo mazāk nekā 100 000 lietotāju. Dalībvalstīm nav atļauts identificēt citu sadales sistēmu kategoriju un šajā kategorijā ietilpstošās sistēmas atbrīvot no citām saistībām papildus tām, no kurām var tikt atbrīvotas slēgtas sadales sistēmas, mazas, izolētas sistēmas, izolētas mikrosistēmas vai sistēmas, kas apkalpo mazāk nekā 100 000 lietotāju.

D. Par trešo prejudiciālo jautājumu

63. Ar trešo prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa Eiropas Savienības Tiesai jautā, vai slēgtu sadales sistēmu operatoriem Direktīvas 2009/72 28. panta 1. punkta izpratnē ir pienākums jebkurā gadījumā nodrošināt trešo personu piekļuvi.

64. *Solvay*, *Erg Power*, *Eni*, Itālijas valdība un Grieķijas valdība apgalvo, ka slēgtu sadales sistēmu operatoriem nav pienākuma jebkurā gadījumā nodrošināt trešo personu piekļuvi [44].

65. Komisija uzskata, ka Direktīva 2009/72 dalībvalstīm neļauj atbrīvot slēgto sadales sistēmu operatorus no pienākuma nodrošināt trešo personu piekļuvi.

66. Direktīvas 2009/72 32. pantā noteikts, ka "dalībvalstis nodrošina tādas sistēmas ieviešanu, kas trešām personām dod piekļuvi [..] sadales sistēmām", pamatojoties uz objektīviem un nediskriminējošiem tarifiem. Saskaņā ar šīs direktīvas 37. pantu dalībvalstīm tāpat jānodrošina, ka pirms šo tarifu spēkā stāšanās tos apstiprina valsts regulatīvā iestāde un tos publicē.

41 Saskaņā ar lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu minēto jēdzienam "slēgtas sadales sistēma" ir viena un tā pati nozīme gan Leģislatīvā dekrēta Nr. 93/2011 38. panta 5. punktā, gan Direktīvas 2009/72 28. panta 1. punktā. Skat. iepriekš secinājumu 15. punktu.

42 Uzsvērums mans.

43 Šo jautājumu nav iespējams apskatīt saistībā ar citiem privātajiem tīkliem, jo saskaņā ar iesniedzējtiesas apgalvoto Itālijas tiesību aktos nav norādīta šo tīklu definīcija. Skat. secinājumu 13. punktu.

44 Nīderlandes valdība nav iesniegusi savus apsvērumus par trešo prejudiciālo jautājumu.

67. Saskaņā ar Tiesas judikatūru trešo personu brīva pieeja pārvades un sadales tīkliem ir viens no būtiskākajiem pasākumiem, kuri dalībvalstīm ir jāīsteno, lai pabeigtu iekšējā elektroenerģijas tirgus izveidi[45]. Šajā saistībā Direktīvas 2009/72 4. apsvērumā ir uzsvērts, ka visās dalībvalstīs vēl nepastāv nediskriminējoša piekļuve tīkliem.

68. Manuprāt, saskaņā ar Direktīvas 2009/72 32. pantu slēgtu sadales sistēmu operatoriem ir noteikta prasība nodrošināt trešo personu piekļuvi.

69. Pirmkārt, vēlos uzsvērt, ka slēgtas sadales sistēmas Direktīvas 2009/72 28. panta 1. punkta izpratnē ir sadales sistēmas[46]. Attiecīgi visi pienākumi, kas noteikti sadales sistēmu operatoriem, ir noteikti arī slēgtu sadales sistēmu operatoriem, ja vien šī direktīva nenosaka citādi.

70. Minētais atbilst Komisijas skaidrojošajai piezīmei par mazumtirdzniecības tirgiem. Tās 5.3. punktā noteikts, ka "slēgtas sadales sistēmas ir sadales sistēmas, un tās neveido jaunu, atsevišķu sistēmu kategoriju".

71. Minētais tāpat atbilst arī Komisijas 2017. gada 23. februāra priekšlikumam pārstrādātajai elektroenerģijas direktīvai[47]. Ar šo priekšlikumu Direktīvas 2009/72 28. pants ir papildināts ar 5. punktu (Komisijas priekšlikuma pārstrādātajai elektroenerģijas direktīvai 38. pants), kurā noteikts, ka "šajā direktīvā slēgtas sadales sistēmas uzskata par sadales sistēmām".

72. Otrkārt, lai arī ar Direktīvas 2009/72 32. panta 1. punktu dalībvalstīm ir piešķirta rīcības brīvība veikt nepieciešamos pasākumus tādas sistēmas ieviešanai, kas trešajām personām dod piekļuvi pārvades un sadales sistēmām, tomēr, ņemot vērā principa par brīvu piekļuvi pārvades vai sadales sistēmai svarīgumu[48], šī rīcības brīvība tajā pašā laikā dalībvalstīm ļauj šo principu neņemt vērā tikai gadījumos, kuros Direktīvā 2009/72 ir paredzēti izņēmumi un atkāpes[49].

73. Šajā saistībā jānorāda, ka Direktīvas 2009/72 28. panta 2. punkta b) apakšpunkts dalībvalstīm nepiešķir tiesības atbrīvot slēgtu sadales sistēmu operatorus no saistībām bez diskriminācijas nodrošināt trešo personu piekļuvi.

74. Direktīvas 2009/72 28. panta 2. punkta b) apakšpunktā noteikts, ka dalībvalstis var atbrīvot slēgtas sadales sistēmas operatorus no "32. panta 1. punktā noteiktā[s] prasība[s], ka tarifi vai to aprēķināšanas metodika pirms to stāšanās spēkā ir jāapstiprina saskaņā ar 37. pantu". Tādējādi saskaņā ar Direktīvas 2009/72 28. panta 2. punkta b) apakšpunktu dalībvalstis slēgtu sadales sistēmu operatorus var atbrīvot no *pienākuma nodrošināt viņu tarifu iepriekšēju apstiprināšanu*. Minētais, kā tas norādīts Komisijas skaidrojošajā piezīmē par mazumtirdzniecības tirgiem, nozīmē to, ka slēgtu sadales sistēmu operatoriem var atļaut piemērot tarifus, kurus viņi saskaņojuši sarunu ceļā[50]. Ja šāda iespēja tiek izmantota, slēgtas sadales sistēmas lietotājiem saskaņā ar šīs direktīvas 28. panta 3. punktu ir tiesības pieprasīt valsts regulatīvajai iestādei pārskatīt šos tarifus. Tomēr Direktīvas 2009/72 28. panta 2. punkta b) apakšpunkts dalībvalstīm neatļauj atbrīvot slēgtu sadales sistēmu operatorus *no viņu pienākuma nodrošināt piekļuvi trešajām personām*[51].

45 Spriedumi, 2008. gada 22. maijs, *citiworks* (C-439/06, EU:C:2008:298, 44. punkts); 2008. gada 9. oktobris, *Sabatauskas* u.c. (C-239/07, EU:C:2008:551, 33. punkts), un 2016. gada 29. septembris, *Essent Belgium* (C-492/14, EU:C:2016:732, 76. punkts).

46 Atbilstoši Tiesas secinājumiem 2008. gada 22. maija spriedumā *citiworks* (C-439/06, EU:C:2008:298, 46. punkts). Skat. šo secinājumu 41. punktu.

47 Komisijas priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas kopējo tirgu (pārstrādāta redakcija) (2017. gada 23. februāris) (turpmāk tekstā – "Komisijas priekšlikums pārstrādātajai elektroenerģijas direktīvai") (COM(2016) 864 *final*/2).

48 Skat. iepriekš secinājumu 67. punktu.

49 Spriedums, 2008. gada 22. maijs, *citiworks* (C-439/06, EU:C:2008:298, 55. punkts).

50 Turklāt Komisijas skaidrojošās piezīmes par mazumtirdzniecības tirgiem 5.5. punkta nosaukums ir "*Saskaņoto tarifu* pārskatīšanas procedūra" (uzsvērums mans). Piezīmes 5.5. punkts ir iekļauts 5. punktā, kas savukārt attiecas uz slēgtām sadales sistēmām.

51 Skat. Johnston, A. un Block, G., *EU Energy Law*, Oxford University Press, 2012, 4.131. punkts.

75. Jānorāda, ka Komisijas skaidrojošās piezīmes par mazumtirdzniecības tirgiem 5.3. punktā ir noteikts, ka "pienākums nodrošināt trešo personu piekļuvi sistēmai ir attiecināms arī uz slēgtas [sadales sistēmas operatoriem]".

76. Savukārt Direktīvas 2009/72 3. panta 14. punktā noteikts, ka "dalībvalstis var pieņemt lēmumu nepiemērot [..] 32. [..] pantu, ja t[ā] piemērošana radītu faktiskus vai juridiskus šķēršļus elektroenerģijas uzņēmumiem uzlikto saistību izpildei vispārējās ekonomiskās interesēs [..]"[52]. Atbilstoši judikatūrai dalībvalstīm tādējādi ir atļauts nepiemērot Direktīvas 2009/72 32. panta noteikumus par trešo personu piekļuves nodrošināšanu saskaņā ar šīs direktīvas 3. panta 8. punktu[53].

77. Tādējādi Direktīvas 2009/72 32. pantā ir paredzēts, ka slēgtu sadales sistēmu operatoriem ir jānodrošina trešo personu piekļuve ar nosacījumu, ka tiem ir vajadzīgā jauda, kā tas noteikts šā panta 2. punktā.

78. Konkrētajā lietā norādāms, ka saskaņā ar Lēmuma Nr. 539/2015 A pielikuma 8. punktu[54] uz *RIU* un citiem privātajiem tīkliem netiek attiecināts pienākums pievienot trešās personas, savukārt šo tīklu lietotājiem ir tiesības tikt pievienotiem publiskajam tīklam[55].

79. Tādējādi, ja tiks secināts, ka *RIU* un citi privātie tīkli ir atzīstami par slēgtām sadales sistēmām Direktīvas 2009/72 28. panta 1. punkta izpratnē, jāatzīst, ka iepriekšējā secinājumu punktā norādītās normas ir pretrunā šīs direktīvas 28. panta 2. punkta b) apakšpunktam un 32. pantam.

80. Attiecīgi atbildei uz trešo prejudiciālo jautājumu jābūt tādai, ka Direktīvas 2009/72 28. panta 2. punkta b) apakšpunkts un 32. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka slēgtu sadales sistēmu operatoriem ir jānodrošina trešo personu piekļuve, izņemot, ja tiem nav vajadzīgās jaudas.

E. Par ceturto prejudiciālo jautājumu

81. Ceturtajā prejudiciālajā jautājumā iesniedzējtiesa Savienības Tiesai jautā, vai dalībvalstīm ir atļauts atbrīvot slēgtu sadales sistēmu operatorus Direktīvas 2009/72 28. panta 1. punkta izpratnē tikai no tām prasībām, kas noteiktas šīs direktīvas 26. panta 4. punktā un 28. panta 2. punktā, vai arī dalībvalstīm ir atļauts piešķirt vai tām ir pienākums piešķirt šiem operatoriem atbrīvojumu arī no citām šajā direktīvā noteiktajām prasībām.

82. *Solvay* norāda, ka dalībvalstīm ir atļauts atbrīvot slēgtas sadales sistēmas ne tikai no Direktīvas 2009/72 26. panta 4. punktā un 28. panta 2. punktā norādītajām prasībām, bet arī no citām šajā direktīvā norādītajām prasībām, lai atbilstoši šīs direktīvas 29. un 30. apsvērumā norādītajam nepieļautu, ka šo sistēmu operatoriem tiek uzlikts pārmērīgs un nevajadzīgs slogs. *Erg Power* viedoklis ir līdzīgs *Solvay* viedoklim. *Eni* apgalvo, ka dalībvalstīm ir pienākums atbrīvot slēgtu sadales sistēmu operatorus no citām prasībām. Itālijas valdība uzskata, ka slēgtas sadales sistēmas var atbrīvot no citām prasībām papildus Direktīvas 2009/72 26. panta 4. punktā un 28. panta 2. punktā noteiktajām, ciktāl šajā nolūkā tiek izveidots vienkāršots tiesiskais režīms. Grieķijas valdība norāda, ka dalībvalstu tiesības atbrīvot slēgtu sadales sistēmu operatorus no šajā direktīvā norādītajām prasībām visticamāk nav ierobežotas ar direktīvas 26. panta 4. punktā un 28. panta 2. punktā norādītajām prasībām.

52 Savukārt Direktīvas 2009/72 28. panta 2. punkta b) apakšpunktā gluži pretēji noteikts, ka dalībvalstis var atbrīvot slēgtu sadales sistēmu operatorus no zināmas direktīvas 32. pantā noteiktas "prasības", nevis no 32. panta tā kopumā.

53 Spriedums, 2016. gada 29. septembris, *Essent Belgium* (C-492/14, EU:C:2016:732, 91. punkts).

54 Skat. iepriekš secinājumu 21. punktu.

55 Saistībā ar *RIU* skat. arī Likuma Nr. 99/2009 33. panta 1. punkta c) apakšpunktu (minēts secinājumu 10. punktā), savukārt saistībā ar citiem privātajiem tīkliem skat. Ministrijas 2010. gada 10. decembra dekrētu (minēts secinājumu 12. punktā).

83. Nīderlandes valdība apgalvo, ka dalībvalstis var atbrīvot slēgtas sadales sistēmas tikai no Direktīvas 2009/72 26. panta 4. punktā un 28. panta 2. punktā norādītajām prasībām. Komisija norāda, ka slēgtas sadales sistēmas var tikt atbrīvotas tikai no šīs direktīvas 25. panta 5. punktā un 32. panta 1. punktā minētajām prasībām.

84. Manuprāt, dalībvalstis nedrīkst slēgtu sadales sistēmu operatorus atbrīvot no citām prasībām kā tikai no tām, kas norādītas Direktīvas 2009/72 26. panta 4. punktā un 28. panta 2. punktā, proti, i) nodalīšanas saistībām, kas paredzētas šīs direktīvas 26. panta 1., 2. un 3. punktā, ii) šīs direktīvas 25. panta 5. punktā noteiktās prasības ar pārskatāmām, nediskriminējošām un uz tirgus principiem balstītām procedūrām iepirkt enerģiju, ko izmantot zudumu segšanai un rezerves jaudai, un iii) pienākuma, kas saistīts ar valsts regulatīvās iestādes veiktu iepriekšēju tarifu apstiprināšanu, kurš analizēts šo secinājumu 63.–80. punktā.

85. Pirmkārt, kā es to esmu minējis jau iepriekš [56], slēgtas sadales sistēmas ir sadales sistēmas. Attiecīgi visas saistības, kas uzliktas sadales sistēmu operatoriem, ir uzliktas arī slēgtu sadales sistēmu operatoriem, ja vien Direktīvā 2009/72 nav noteikts citādi.

86. Otrkārt, vēlos norādīt, ka Direktīvas 2009/72 sagatavošanas laikā Eiropas Parlaments ierosināja Direktīvas 2003/54 26. pantu [57] papildināt ar punktu, kurā ir noteikts, ka "dalībvalstis var atbrīvot rūpnieciskus objektus no III, IV, V, VI un VII nodaļas noteikumiem" [58]. Šajā dokumentā "rūpnieciski objekti" ir definēti kā "privātā īpašumā esoš[i] ģeogrāfisk[i] apgabal[i] ar energotīklu, kas galvenokārt paredzēts rūpniecisku patērētāju apgādei šajā[s] teritorijā[s]" [59]. Manā ieskatā, "rūpnieciski objekti" ir līdzīgi šajā secinājumā izvērtētajām slēgtās sadales sistēmām (kuras tika ieviestas vēlāk ar Direktīvu 2009/72). Saskaņā ar Parlamenta ierosināto grozījumu dalībvalstīm bija paredzētas tiesības atbrīvot "rūpnieciskus objektus" no daudziem noteikumiem, jo īpaši noteikumiem par sadales sistēmas ekspluatāciju (kas norādīti Direktīvas 2003/54 V nodaļā).

87. Tomēr Direktīva 2009/72 tika pieņemta bez Parlamenta ierosinātajiem grozījumiem. Tas norāda uz Savienības likumdevēja gribu atļaut dalībvalstīm piešķirt slēgtu sadales sistēmu operatoriem atbrīvojumu no saistībām, kas noteiktas sadales sistēmu operatoriem, tikai ierobežotos gadījumos.

88. Treškārt, saskaņā ar Komisijas skaidrojošās piezīmes par mazumtirdzniecības tirgiem 5.3. punktu "[dalībvalstis] var noteikt mērķorientētus un samērīgus noteikumus slēgtu [sadales sistēmu operatoriem], ņemot vērā viņu īpašos apstākļus. Tas ir sevišķi svarīgi tādēļ, ka daudzas sistēmu operatoriem noteiktās saistības precīzi nosaka pašas dalībvalstis un tās nav tieši ietvertas [Direktīvā 2009/72]".

89. Tomēr, manā ieskatā, dalībvalstīm ir piešķirta rīcības brīvība, lai ieviestu Direktīvā 2009/72 noteiktās saistības (proti, lai "precīzi noteiktu" šādas saistības). Tā kā šīs direktīvas 30. apsvērumā ir noteikts, ka slēgtām sadales sistēmām nevajadzētu uzlikt "nevajadzīgu administratīvo slogu", dalībvalstis var *pielāgot* šīs saistības, lai tiktu ņemtas vērā šo sistēmu īpatnības. Tomēr tas nenozīmē, ka dalībvalstīm ir atļauts *atbrīvot* slēgtas sadales sistēmas no Direktīvā 2009/72 noteiktajām saistībām.

90. Piemēram, saskaņā ar Komisijas skaidrojošo piezīmi par mazumtirdzniecības tirgiem dalībvalstis, nosakot sadales sistēmas operatoru norīkošanas noteikumus, var ņemt vērā slēgtu sadales sistēmu īpatnības. Tomēr minētajā piezīmē nav noteikts, ka dalībvalstis var atbrīvot uzņēmumus, kuriem pieder vai kuri ir atbildīgi par slēgtas sadales sistēmām, no Direktīvas 2009/72 24. pantā noteiktā pienākuma norīkot operatoru.

56 Skat. iepriekš secinājumu 69.–71. punktu.

57 Direktīvas 2003/54 26. pants atbilst Direktīvas 2009/72 44. pantam.

58 Eiropas Parlamenta 2008. gada 18. jūnija normatīvā rezolūcija par priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai, ar ko groza Direktīvu 2003/54/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu (OV 2009, C 286 E, 106. lpp.).

59 Skat. 58. zemsvītras piezīmē minētās normatīvās rezolūcijas 1. panta 2. punkta c) apakšpunktu.

91. Vēlos uzsvērt, ka šo secinājumu 88. punktā citētie teikumi ir daļa no Komisijas skaidrojošās piezīmes par mazumtirdzniecības tirgiem 5.3. punkta ar nosaukumu "Nav atsevišķa sistēmu kategorija"[60], nevis daļa no šīs piezīmes 5.4. punkta, kura nosaukums ir "Īpaši atbrīvojumi" un kas attiecas uz Direktīvas 2009/72 28. panta 2. punktu. Tas apliecina to, ka šajos teikumos minētās dalībvalstu tiesības "precīzi definēt" slēgtu sadales sistēmu operatoriem uzliktās saistības nav vis tiesības atbrīvot, bet gan tiesības pielāgot noteikumus, kas noteikti tādu sadales sistēmu operatoriem, kuri nav slēgtas sadales sistēmas.

92. Konkrētajā lietā *RIU* un citu privāto tīklu operatori ir atbrīvoti no zināmām sadales sistēmu operatoriem noteiktām saistībām, proti, i) pienākuma nodrošināt trešo personu piekļuvi un ii) funkciju nodalīšanas pienākuma[61].

93. Atbrīvojumu no saistībām nodrošināt trešo personu piekļuvi es izvērtēju jau iepriekš. Savukārt saistībā ar atbrīvojumu no funkciju nodalīšanas saistībām jānorāda, ka atbilstoši Direktīvas 2009/72 26. panta 4. punktā noteiktajām dalībvalstu tiesībām dalībvalstis no šīm saistībām var atbrīvot sistēmas, kas apkalpo mazāk nekā 100 000 pieslēgtu lietotāju.

94. Attiecīgi atbildei uz ceturto prejudiciālo jautājumu ir jābūt tādai, ka Direktīvas 2009/72 26. panta 4. punkts un 28. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas dalībvalstīm neļauj slēgtu sadales sistēmu operatorus atbrīvot no tādu prasību izpildes, kas nav noteiktas šajās normās.

F. Par piekto prejudiciālo jautājumu

95. Ar piekto prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa Savienības Tiesai jautā, vai tāds valsts tiesiskais regulējums, ar kuru slēgtu sadales sistēmu lietotājiem saistībā ar dispečervadības izmaksām tiek piemēroti tādi paši noteikumi kā publisko tīklu lietotājiem, ir pretrunā Direktīvai 2009/72, jo sevišķi tās 15. panta 7. punktam, 37. panta 6. punkta b) apakšpunktam un 29. un 30. apsvērumam.

96. Kā to norādījusi Komisija 2007. gada enerģētikas nozares apsekojumā[62], "ņemot vērā to, ka elektroenerģiju nevar uzglabāt", kā arī tīkla stabilitātei ir nepieciešams, lai ražošana un patēriņš vienmēr būtu līdzsvarā, "ir izveidoti balansēšanas un rezerves režīmi, lai risinātu tirgus dalībnieku nevienmērīgas piegādes reāllaikā problēmu, kas rodas tādēļ, ka pastāv neatbilstība starp [..] elektroenerģijas pieprasījumu un ražošanu"[63]. Pārvades sistēmu operatoriem un sadales sistēmu operatoriem ir uzticēta šo režīmu pārvaldība[64].

97. Leģislatīvā dekrēta Nr. 79/1999[65] 2. panta 10. punktā dispečervadība definēta kā "darbība, lai dotu rīkojumus attiecībā uz ražošanas iekārtu, pārvades sistēmu un palīgdienestu koordinētu izmantošanu un darbību". Saskaņā ar šī leģislatīvā dekrēta 1. panta 1. punktu dispečervadība ir publisks pakalpojums, ko valsts sniedz ar valsts pārvades sistēmas operatora *Terna SpA* (turpmāk tekstā – "*Terna*") starpniecību.

60 Piezīmes 5.3. punkts ir daļa no 5. punkta, kura nosaukums ir "Slēgtas sadales sistēmas".

61 Skat. iepriekš secinājumu 31. punktu.

62 Konkurences ĢD 2007. gada 10. janvāra ziņojums par apsekojumu enerģētikas nozarē (turpmāk tekstā – "2007. gada enerģētikas nozares apsekojums") (SEC(2006) 1724). Ziņojums ir pieejams Konkurences ģenerāldirektorāta tīmekļvietnē http://ec.europa.eu/competition/sectors/energy/overview_en.html.

63 Skat. 2007. gada enerģētikas nozares apsekojuma 327. punktu.

64 Skat. Direktīvas 2009/72 15. un 25. pantu.

65 *Decreto legislativo 16 marzo 1999, n. 79 – Attuazione della direttiva 96/92/CE recante norme comuni per il mercato interno dell'energia elettrica* (1999. gada 16. marta Leģislatīvais dekrēts Nr. 79 par Direktīvas 96/92/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu īstenošanu) (turpmāk tekstā – "Leģislatīvais dekrēts Nr. 79/1999").

98. No sistēmas lietotājiem tiek iekasēta maksa par dispečervadības pakalpojumu sniegšanu. Saskaņā ar Lēmuma Nr. 539/2015 A pielikuma 22. panta 1. punktu slēgtu sadales sistēmu lietotājiem tiek piemēroti tie paši noteikumi par dispečervadības izmaksām, kādi tiek piemēroti publisko tīklu lietotājiem. Minētajā tiesību normā precizēts, ka saistībā ar slēgtu sadales sistēmu lietotājiem dispečervadības izmaksas tiek piemērotas "saistībā ar elektroenerģiju, ko katrs lietotājs ievadījis slēgtas sadales tīklā un paņēmis no tā, izmantojot savu komunikāciju pieslēguma punktu šai sistēmai".

99. Dispečervadības izmaksas tiek maksātas *Terna*, nevis slēgtās sadales sistēmas operatoram.

100. Pirms Lēmuma Nr. 539/2015 spēkā stāšanās dispečervadības izmaksas tika piemērotas tikai saistībā ar to elektroenerģiju, ko slēgtās sadales sistēma publiskajā tīklā bija ievadījusi vai paņēmusi tās kopumā, izmantojot šīs sistēmas komunikāciju pieslēguma punktu šim tīklam. Tas nozīmē, ka dispečervadības izmaksas tika piemērotas tikai saistībā ar elektroenerģiju, kas tika ievadīta vai paņemta no publiskā tīkla. Izmaksas netika piemērotas saistībā ar elektroenerģiju, kas tika saražota slēgtās sadales sistēmas iekšienē.

101. *Solvay*, *Erg Power*, *Eni* un Grieķijas valdība norādījusi, ka Direktīva 2009/72 neļauj slēgtu sadales sistēmu operatoriem piemērot dispečervadības noteikumus, kas tiek piemēroti publiskajiem tīkliem.

102. Itālijas valdība ir norādījusi, ka *RIU* lietotāji var izlemt pārgrupēties vienā pieslēguma punktā publiskajam tīklam un šādā gadījumā dispečervadības izmaksas tiek piemērotas tikai elektroenerģijai, ko *RIU* no publiskā tīkla ir ņēmusi tās kopumā [66].

103. Komisija apgalvo, ka Direktīva 2009/72 neaizliedz *RIU* lietotājiem piemērot dispečervadības noteikumus, kas tiek piemēroti publisko tīklu lietotājiem.

104. Vēlos norādīt, ka saskaņā ar *Eni* apgalvojumiem *RIU* lietotāji parasti elektroenerģiju ievada vai ņem tikai no *RIU*, nevis no publiskā tīkla, tādēļ dispečervadības pakalpojumus sniedz *RIU* operators, nevis *Terna*. Ļoti retos gadījumos, kad *RIU* ir neplānoti paaugstinājies pieprasījums vai ir radušies ražošanas traucējumi, *RIU* lietotāji kā elektroenerģijas avotu izmanto publisko tīklu un attiecīgi dispečervadības pakalpojumus viņiem sniedz *Terna*.

105. Tādējādi metodika, saskaņā ar kuru dispečervadības izmaksu apmērs tiek aprēķināts saistībā ar elektroenerģiju, kas ievadīta vai paņemta no *RIU*, ne tikai saistībā ar elektroenerģiju, kas ievadīta vai paņemta no publiskā tīkla, ir neatbilstoša Direktīvas 2009/72 15. panta 7. punktā un 37. panta 6. punkta b) apakšpunktā noteiktajai prasībai, ka nevienmērīgas piegādes izmaksām ir jābūt "nediskriminējošām". Proti, no *RIU* lietotājiem gluži tāpat kā no publisko tīklu lietotājiem tiek iekasēta maksa par *Terna* sniegtajiem dispečervadības pakalpojumiem, lai arī *RIU* lietotājiem atšķirībā no publisko tīklu lietotājiem šie pakalpojumi tiek sniegti tikai izņēmuma gadījumos.

106. Turklāt šī metodika ir neatbilstoša Direktīvas 2009/72 15. panta 7. punktā un 35. apsvērumā norādītajai prasībai, ka nevienmērīgas piegādes izmaksām ir jābūt "izmaksas atspoguļojošām", kā arī 37. panta 6. punkta b) apakšpunktā norādītajai prasībai, ka balansēšanas pakalpojumi ir jāsniedz "visekonomiskākajā veidā". Tas izriet no tā, ka *Terna* attiecībā uz *RIU* lietotājiem nav radušies nekādi izdevumi vai tai radušies izdevumi ir ierobežota apmēra.

107. Attiecīgi, manā ieskatā, dispečervadības izmaksu, kuras jāmaksā *RIU* lietotājiem, un dispečervadības izmaksu, kuras jāmaksā publisko tīklu lietotājiem, aprēķināšanai nevar tikt izmantota viena un tā pati metodika. *RIU* lietotāju maksājamās dispečervadības izmaksas ir jāaprēķina attiecībā uz elektroenerģiju, kas ir ievadīta vai ņemta no publiskā tīkla. Turklāt šīm izmaksām jāatspoguļo *Terna* radušies izdevumi par *RIU* lietotājiem sniegtajiem dispečervadības pakalpojumiem.

66 Nīderlandes valdība nav iesniegusi savus apsvērumus par piekto prejudiciālo jautājumu.

108. Jānorāda, ka mutiskās uzklausīšanas laikā Itālijas valdība apgalvoja, ka *RIU* lietotāji saskaņā ar Itālijas tiesību aktiem var pārgrupēties tādējādi, ka dispečervadības izmaksas tiek aprēķinātas tikai attiecībā uz to elektroenerģiju, ko *RIU* ir ievadījusi vai ņēmusi no publiskā tīkla tās kopumā. Saskaņā ar Itālijas valdības apgalvoto gadījumā, ja *RIU* lietotāji būtu pieņēmuši lēmumu pārgrupēties, dispečervadības izmaksas tiktu aprēķinātas tā, kā tās tika rēķinātas pirms Lēmuma Nr. 539/2015 spēkā stāšanās. *Solvay* un *Eni* pārstāvji mutiskās uzklausīšanas laikā atbildēja, ka gadījumā, ja *RIU* lietotāji būtu pārgrupējušies, tam nebūtu nekādas ietekmes uz dispečervadības izmaksu aprēķināšanu. Šis jautājums ir jānoskaidro iesniedzējtiesai.

109. Savukārt attiecībā uz jautājumu, vai publiskā tīkla kā elektroenerģijas avota izmantošanas iespēja ir jāatlīdzina pati par sevi, proti, arī gadījumā, ja šāda iespēja netiek izmantota un publiskais tīkls netiek izmantots elektroenerģijas iegūšanai, manā ieskatā, Tiesas rīcībā nav nepieciešamās informācijas par Itālijas tiesisko regulējumu un tirgus īpatnībām, lai izvērtētu šo jautājumu.

110. Tādējādi atbildei uz piekto prejudiciālo jautājumu ir jābūt tādai, ka valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram dispečervadības izmaksas, kuras katram slēgtās sadales sistēmas lietotājam ir jāmaksā galvenā tīkla operatoram, tiek piemērotas elektroenerģijai, ko katrs lietotājs ir ievadījis slēgtās sadales sistēmā, vai elektroenerģijai, ko katrs lietotājs ir paņēmis no slēgtās sadales sistēmas, ir pretrunā Direktīvas 2009/72 15. panta 7. punktam un 37. panta 6. punkta b) apakšpunktam. Šīs izmaksas ir jāpiemēro tikai attiecībā uz to elektroenerģiju, ko katrs slēgtās sadales sistēmas lietotājs ir ievadījis galvenajā tīklā, vai attiecībā uz to elektroenerģiju, ko katrs slēgtās sistēmas lietotājs ir paņēmis no galvenā tīkla.

IV. Secinājumi

111. Ņemot vērā iepriekš minēto, es ierosinu Tiesai sniegt šādu atbildi uz *Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia* (Lombardijas Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu 2. panta 5. punkts un 28. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka sistēma, kuru izveidojis un pārvalda privāts subjekts, kurai ir pieslēgts ierobežots ražošanas un patēriņa vienību skaits un kura savukārt pati ir savienota ar galveno tīklu, ir sadales sistēma. Šajā saistībā nav būtiski tas, ka sistēma sākotnēji tika izveidota kā pašražošanas sistēma un ka tā izveidota pirms Direktīvas 2009/72 spēkā stāšanās.

2) Dalībvalstis var piešķirt sadales sistēmām atbrīvojumu no Direktīvā 2009/72 norādītajām saistībām tikai tādā gadījumā, ja šīs sistēmas ir kvalificējamas kā slēgtas sadales sistēmas šīs direktīvas 28. panta 1. punkta izpratnē, kā mazas, izolētas sistēmas direktīvas 2. panta 26. punkta izpratnē, kā izolētas mikrosistēmas direktīvas 2. panta 27. punkta izpratnē vai gadījumā, ja tās apkalpo mazāk nekā 100 000 lietotāju. Dalībvalstīm nav atļauts identificēt citu sadales sistēmu kategoriju un šajā kategorijā ietilpstošās sistēmas atbrīvot no citām saistībām papildus tām, no kurām var tikt atbrīvotas slēgtas sadales sistēmas, mazas, izolētas sistēmas, izolētas mikrosistēmas vai sistēmas, kas apkalpo mazāk nekā 100 000 lietotāju.

3) Direktīvas 2009/72 28. panta 2. punkta b) apakšpunkts un 32. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka slēgtu sadales sistēmu operatoriem ir jānodrošina trešo personu piekļuve, izņemot, ja tiem nav vajadzīgās jaudas.

4) Direktīvas 2009/72 26. panta 4. punkts un 28. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas dalībvalstīm neļauj slēgtu sadales sistēmu operatorus atbrīvot no tādu prasību izpildes, kas nav noteiktas šajās normās.

5) Valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram dispečervadības izmaksas, kuras katram slēgtās sadales sistēmas lietotājam ir jāmaksā galvenā tīkla operatoram, tiek piemērotas elektroenerģijai, ko katrs lietotājs ir ievadījis slēgtās sadales sistēmā, vai elektroenerģijai, ko katrs lietotājs ir paņēmis no slēgtās sadales sistēmas, ir pretrunā Direktīvas 2009/72 15. panta 7. punktam un 37. panta 6. punkta b) apakšpunktam. Šīs izmaksas ir jāpiemēro tikai attiecībā uz to elektroenerģiju, ko katrs slēgtās sadales sistēmas lietotājs ir ievadījis galvenajā tīklā, vai attiecībā uz to elektroenerģiju, ko katrs slēgtās sistēmas lietotājs ir paņēmis no galvenā tīkla.